

2. Щодо деяких проблем діяльності державних (національних) акціонерних та холдингових компаній України [Електронний ресурс] / Рада національної безпеки і оборони України. – 20.11.2001. – Режим доступу : <http://www.rainbow.gov.ua/news/32.html>
3. Про холдингові компанії в Україні [Електронний ресурс] : закон України. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=3528-15>.
4. Голубев М.П. Методология создания эффективных вертикально-интегрированных холдингов : [учеб. пособие] / Голубев М.П. – М. : ИНФРА-М, 2010. – 521 с.
5. Пігуль Н. Г. Особливості функціонування державних холдингових компаній в Україні / Н. Г. Пігуль, Н. А. Дехтяр // Проблеми і перспективи розвитку банківської системи України : збірник наукових праць. – Суми, 2004. – Т. 9. – С. 185–189.
6. Муравський А. Як особливо чесно приватизувати завод без аукціону / Андрій Муравський // Економічна прав.-да. – 2009. – 06 квітня. – Режим доступу : http://www.ukruidprom.com/digest/Ak_osobливо_chesno_privatizuvati_zavod_bez_auktsonu.html?print
7. Сафронова О.М. Державні холдингові компанії в суднобудівному комплексі України [Електронне наукове фахове видання] / О.М. Сафронова, Р.А. Марецький // Державне управління: теорія та практика. – 2009. – 2 (10). – Режим доступу : http://www.nbu.gov.ua/e-journals/DUTP/2009_2/doc_pdf/Safronova_Maretsky.pdf
8. Иванов Ю.В. Слияния, поглощения и разделение компаний: стратегия и тактика трансформации бизнеса / Ива-нов Ю.В. – М. : Альпина Паблишер. 2001. – 244 с.
9. Антикризисное управління підприємством : навч. посіб. для студ. усіх форм навчання / [З. Є. Шершньова и др.] ; ред. З. Є. Шершньова ; Мін-во освіти і науки України, Київський нац. екон. ун-т. – К. : КНЕУ, 2007. – 675 с.
10. Шершньова З.Є. Стратегічний організаційний розвиток III рівня: сучасні підходи до визначення та про-блеми його забезпечення у корпораціях / З.Є. Шершньова // Вісник Хмельницького національного університету. – 2008. – № 3(109). Т. 1. – С. 137–141.

Надійшла 16.04.2011

УДК 657

В. А. ШПАК

Національна академія статистики, обліку і аудиту, м. Київ

МОДЕЛЮВАННЯ ФУНКЦІОНАЛЬНИХ СИСТЕМ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ

Розглянуто моделі обліку витрат, доходів та фінансових результатів. Для управлінського обліку запропонована модель формування собівартості за неповними витратами з використанням концепції (теорії) обмеження систем, яка дозволяє моделювати різні виробничі ситуації для пошуку та прийняття оптимальних рішень.

A model accounting for costs, revenues and financial results. For management accounting cost of the proposed model for the full costs of using the concept (theory) limit systems, which allows to simulate different production situations and the search for optimal decision making.

Ключові слова: витрати, доходи, фінансові результати, моделювання, калькулювання собівартості продукції, концепції (теорії) обмеження систем.

Постановка проблеми. Моделювання в науці – це спосіб дослідження об'єкта пізнання на спеціально побудованих моделях реально існуючих предметів, процесів, явищ. До моделювання, зазвичай, в удаються тоді, коли виникає необхідність перед реалізацією технічного або організаційного проекту, абстрагуючись від дійсності, побудувати його зразок (модель). В сучасній науці використовуються різні моделі, серед яких виділимо модель у формі опису об'єкта дослідження з використанням формалізованої мови символічних позначень, характерних для відповідної галузі науки. Для бухгалтерського обліку це, насамперед, специфічні символи прояву взаємозв'язків між об'єктами обліку, що позначені записами за дебетом та кредитом відповідних рахунків у процесі відображення господарських операцій.

Дослідження складних, динамічних, багатоцільових систем, зокрема таких як бухгалтерський облік, на наш погляд, потребують моделювання. І тому моделювання нами розглядається як необхідна процедура організації бухгалтерського обліку, яка дозволяє проектувати функціональну структуру облікової системи, адаптовану до сучасних вимог та особливостей господарської діяльності підприємства.

Основна частина. Система бухгалтерського обліку як структурно-організована (упорядкована) цілісність складається з підсистем, кожна з яких виконує функції окремих ділянок обліку, налаштованих на конкретний результат. Якщо структурний підхід у дослідженнях акцентує увагу на цілісності взаємопов'язаних елементів системи, то функціональний – на принципах співвідношення та взаємозв'язків між елементами системи, а також їхніх зв'язків із системою. Функціональний підхід дозволяє виділити окремі ділянки облікового процесу з метою пошуку оптимальної моделі функціонування облікової системи загалом.

Однією з найбільш проблемних ділянок облікового процесу, на наш погляд, є облік витрат, доходів та фінансових результатів діяльності. Ця ділянка обліку є спільною проблемою для фінансового, управлінського та податкового обліку, що дозволяє, з одного боку, сприймати бухгалтерський облік як цілісну систему, де кожна з підсистем має особливе призначення, з іншого – застосовувати різні підходи до вирішення спільної проблеми. Отже, витрати, доходи та фінансові результати – це та точка дотику, де перетинаються інтереси підсистем бухгалтерського обліку

Облік витрат у фінансовому обліку базується на принципі нарахування та відповідності доходів і витрат. Для управлінського обліку характерним є багатоваріантний підхід до вирішення питань, пов'язаних з обліком витрат, який враховує їхню поведінку та співвідношення: витрати – обсяг – прибуток, витрат і вигод. Податковий облік взагалі передбачає жорстку регламентацію складу валових витрат та валових доходів, які до того ж визначаються з урахуванням принципу першої події.

Перш ніж продовжити розгляд проблеми обліку витрат здійснимо невеликий екскурс в історію і розглянемо світовий та вітчизняний досвід класифікації витрат для потреб їх обліку. Теорія та світова практика обліку витрат використовує декілька підходів до їх обліку та калькулювання собівартості продукції:

- за повнотою відображення витрат;
- за способом включення у собівартість;
- за рівнем нормування витрат;
- за об'єктами калькулювання собівартості.

За повнотою відображення витрат у собівартості продукції моделі обліку витрат поділяються на:

- модель обліку собівартості за повними витратами;
- модель обліку собівартості за неповними (частковими) витратами.

Система обліку повних витрат передбачає класифікацію витрат на основні (витрати, безпосередньо пов'язані із виробничим процесом) та накладні (витрати, що забезпечують організацію, обслуговування та управління операційною діяльністю). Щомісяця накладні витрати приєднуються до основних для визначення собівартості виготовленої продукції за повними витратами. Така модель обліку витрат у світовій практиці отримала назву «абсорпшен-костинг».

Система обліку неповних витрат – «директ-костинг» – передбачає класифікацію витрат на змінні (ті, які знаходяться у прямій залежності від обсягів виробництва продукції) та постійні (ті, які не залежать від обсягів виробництва продукції). Калькулювання виробничої собівартості продукції за неповними витратами здійснюється за змінними витратами, безпосередньо пов'язаними з виробництвом продукції. Вітчизняна практика інтерпретує цю модель, використовуючи поняття прямих та непрямих (загальновиробничих) витрат виробництва (класифікація витрат за способом включення їх у собівартість окремого виду продукції).

Моделі обліку за рівнем нормування витрат поділяються на:

- модель обліку собівартості за фактичними витратами;
- модель обліку собівартості за нормативними витратами.

Організація обліку з використанням першої моделі передбачає формування собівартості продукції за фактичними витратами підприємства з врахуванням класифікації витрат за повною та неповною собівартістю продукції, що дозволяє застосовувати такі інтегровані моделі обліку витрат:

- модель фактичної повної собівартості (факт-абсорпшен-костинг);
- модель фактичної змінної собівартості (факт-директ-костинг).

Фактична повна собівартість передбачає калькулювання собівартості продукції шляхом додавання розподілених загальновиробничих витрат до фактичних прямих витрат, внаслідок чого формується фактична виробнича собівартість. Фактична змінна собівартість продукції формується на підставі фактичних прямих та розподілених змінних загальновиробничих витрат.

Світова практика використовує модель обліку не тільки фактичних, а й стандартних витрат (стандарт-костинг). Модель обліку стандартних витрат передбачає формування собівартості продукції за нормативними витратами, обчисленими з урахуванням технологічних особливостей виробництва окремого виду продукції для кожного підприємства. Відхилення від нормативних виробничих витрат разом із адміністративними витратами, витратами на збут та іншими операційними витратами складають витрати звітного періоду і списуються на фінансові результати діяльності підприємства. Ця інтегрована модель має такі різновиди:

- модель нормативної повної собівартості (стандарт-абсорпшен-костинг);
- модель нормативної неповної собівартості (стандарт-директ-костинг).

Якщо нормативна повна собівартість формується за стандартними прямими виробничими та стандартними загальновиробничими витратами, то нормативна неповна собівартість формується за стандартними прямими та стандартними змінними загальновиробничими витратами.

Заслугує на увагу як альтернатива традиційним підходам поширена в управлінському обліку на європейських та американських підприємствах модель функціонального обліку витрат, яка у міжнародній практиці отримала назву ABC (Activity-Based-Costing). Ця система є досить складною для сприйняття,

оскільки недостатній досвід її застосування у вітчизняній обліковій практиці та проблеми перекладу із англомовних видань призводять до того, що автори наукових праць, які розглядають систему ABC, інтерпретують її по-різному. Крім того, її досить часто ототожнюють або плутають із АВМ (Activity-based-management). Метод АВМ – це попроцесне (поопераційне) управління витратами. Японський вчений К. Ісікава на початку 80-х років XX століття вперше запропонував розглядати підприємство як систему процесів [1]. Що стосується ABC, то в його основу покладено припущення, що діяльність споживає ресурси, а продукція споживає діяльність [2]. Іншими словами, продукція – результат діяльності, а діяльність, в свою чергу, пов'язана зі споживанням ресурсів. ABC – це модель обліку витрат за видами робіт (операцій), яка передбачає поопераційне калькулювання собівартості продукції. Для цього на підприємстві уточнюються всі види робіт та визначаються середні витрати на їх здійснення як добуток середніх витрат, що припадають на одиницю часу кожного виду робіт, на їхню тривалість. Сума витрат за всіма видами робіт складає сукупні витрати на продукцію. Особливість ABC полягає у тому, що окремі складні операції або види робіт розкладаються на прості, які розглядаються як об'єкти обліку витрат. Щоб визначити найбільш вигідний продукт за методом ABC, необхідно розрахувати собівартість спочатку кожної робочої операції, а далі – кожного з видів продукції. Для цього пропонується всі операційні витрати підприємства розподіляти за продукцією, використовуючи різні бази розподілу. Оскільки ABC використовує різні фактори витрат в якості бази розподілу, то це дає змогу, на думку прибічників ABC, отримати досить точну інформацію про собівартість окремого виду продукції.

Важливість та значення витрат у формуванні результатів діяльності підприємства є очевидними і незаперечними. Однак, не слід переоцінювати показник собівартості виробництва продукції. Як грошовий еквівалент витрат він дозволяє ідентифікувати витрати, понесені для виробництва окремого виду продукції, і його наповнення залежить від тих підходів та завдань, які стоять перед внутрішнім менеджментом підприємства. Сам по собі показник собівартості є похідним від витрат, понесених для виробництва продукції, і спосіб його визначення (за повною чи неповною собівартістю) фактично не впливає на загальний результат діяльності підприємства. Собівартість продукції є, на наш погляд, важливим показником внутрішньогосподарського оцінювання результатів діяльності для прийняття управлінських рішень, але тільки тоді, коли вона абсолютно точно відображає витрати, пов'язані з її виробництвом. Тому склад та способи визначення собівартості продукції є питанням внутрішнього менеджменту підприємства.

Виходячи із цих міркувань, заслуговує на увагу модель обліку за неповними витратами – «директ-костинг», яка, на наш погляд, ще не вичерпала всі можливості і тільки потребує модифікації в напрямку запровадження більш жорсткого підходу до формування собівартості продукції за змінними витратами. Підхід, запропонований теорією обмеження систем (далі – ТОС), передбачає врахування у собівартості продукції тільки прямих змінних витрат, що дозволить усунути фактор розподілу непрямих витрат, який викривляє облікову інформацію.

Основним докором моделі собівартості продукції за неповними витратами, крім надання урізаної інформації про собівартість окремого виробу, вважається занижена оцінка незавершеного виробництва, що, на наш погляд, є не недоліком, а перевагою цієї моделі. На підтвердження цієї думки можна зауважити, що приблизна оцінка незавершеного виробництва, спотворена умовним розподілом непрямих витрат, аж ніяк не є кращим альтернативним шляхом отримання достовірної інформації. Зважаючи на принцип обачності, що передбачає застосування у бухгалтерському обліку методів, які повинні запобігати завищенню оцінки активів та заниженню витрат підприємства, формування собівартості за неповними витратами вважаємо доречною та виправданою схемою, оскільки ця модель дозволяє, не порушуючи основних принципів бухгалтерського обліку, отримувати достовірну інформацію за спрощеною процедурою обліку.

Перевагами моделей обліку за непрямими витратами є:

- можливість розраховувати за прямими витратами граничну собівартість одиниці продукції та проводити аналіз беззбитковості виробництва;
- можливість спрощувати облікову процедуру та економити кошти на ведення облікових робіт у зв'язку із відмовою від розподілу та списання непрямих витрат на окремі види продукції;
- можливість проводити аналіз асортиментної політики підприємства та аргументовано приймати управлінські рішення.

У вітчизняній практиці змінні витрати складаються із прямих (відносно собівартості конкретного виду продукції) та змінних загальновиробничих витрат. Постійні витрати – це загальновиробничі витрати, які, крім постійних нерозподілених витрат, також додаються до змінних витрат для визначення виробничої собівартості продукції. Нами пропонується більш жорстка модель обліку неповних витрат, яка передбачає формування собівартості продукції тільки за прямими витратами. Загальновиробничі витрати пропонується не розподіляти між окремими видами продукції, а списувати разом із адміністративними витратами, витратами на збут та іншими операційними витратами на фінансові результати діяльності.

Планом рахунків бухгалтерського обліку передбачено можливість обліку витрат за економічними елементами та видами діяльності. Якщо облік витрат за видами діяльності дозволяє отримати інформацію про понесені витрати за їхнім призначенням, то облік витрат за економічними елементами значно звужує інформативність цієї ділянки обліку. Однак, практична цінність цієї моделі полягає у спрощеному підході до

обліку витрат, якій є доречним для малих підприємств які мають невеликі обсяги та асортимент продукції, робіт, послуг. Крім того, застосування транзитом восьмого класу рахунків дозволяє підприємствам системним шляхом отримувати необхідну інформацію для аналізу витрат в розрізі їхніх видів за економічними елементами та для заповнення другого розділу «Елементи операційних витрат» форми № 2 «Звіту про фінансові результати».

На рис. 1 наведено використовувану зараз модель обліку витрат, доходів та фінансових результатів, яку пропонується модифікувати. Пунктиром показано запропоновану нами схему списання загальновиробничих витрат на фінансові результати діяльності.

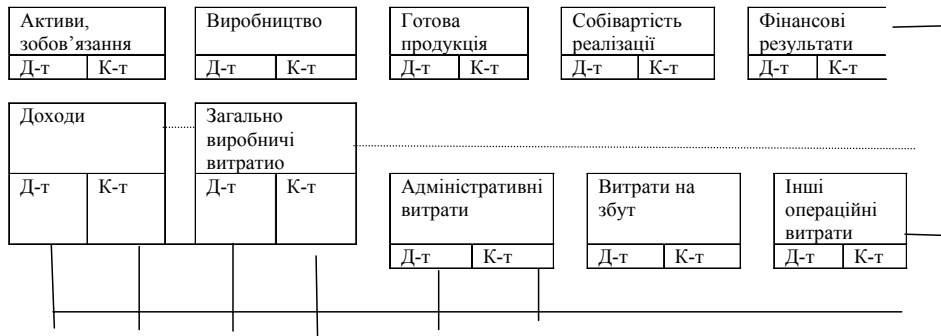

Рис. 1. Модель обліку витрат, доходів та фінансових результатів

Запропонована функціональна модель обліку витрат відповідає, на наш погляд, призначенню фінансового обліку, яке полягає у наданні достовірної інформації для складання фінансової звітності і дозволяє коректно визначити загальний фінансовий результат діяльності та оцінювати запаси (незавершене виробництво, готову продукцію) на дату складання балансу.

Для вирішення локальних питань обліку витрат та доходів, від яких залежить ефективність господарювання підприємства, призначений управлінський облік. Грунтуючись на підходах до організації обліку за ТОС [3], змодельюємо процес прийняття рішення, спрямованого на отримання оптимального фінансового результату діяльності.

Для прийняття управлінських рішень щодо вигідності виробництва тієї чи іншої продукції, і, відповідно, оптимізації її структури та асортименту для отримання максимального прибутку, ми пропонуємо модель управлінського обліку витрат на базі таких показників:

- ціна (Ц);
- попит на продукцію (ПП);
- прямі виробничі витрати (ПВВ);
- маржинальний доход (МД);
- непрямі (операційні) витрати (НОВ);
- час оброблення виробу на ресурсі, що є обмеженим у використанні (ЧО);
- маржинальний доход, що припадає на одиницю часу роботи обмеженого ресурсу (МД/ЧО);
- рентабельність прямих виробничих витрат (РПВВ);
- загальний фонд робочого часу (ЗФРЧ).

Ціна продукції формується на ринку, і тому підприємство не може безпосередньо впливати на її рівень. Це стосується і попиту на продукцію.

Прямі виробничі витрати (насамперед виробничі запаси), як змінні витрати безпосередньо залежать від обсягів виробництва продукції.

Маржинальний доход розраховується як на загальний обсяг продукції, так і на окремий її вид (з виручки/ціни продукції вираховуються прямі виробничі витрати).

Кошторис непрямих операційних витрат розраховується для підприємства загалом.

Час оброблення продукції на обладнанні, що мають певні обмеження (обмежувальним фактором вважається пропускна можливість обладнання, яке стримує нарощування обсягів виробництва) визначається за технологічною картою оброблення виробу.

Для прийняття адекватного рішення щодо структури асортименту виробництва продукції за умови зростання попиту та наявності обмежувального фактора, для кожного виду продукції розраховується показник маржинального доходу, що припадає на одиницю часу роботи обладнання, пропускна спроможність якого є обмежувальним фактором (МД/ЧО).

Розрахована рентабельність прямих виробничих витрат дає можливість оцінити безпосередні (прямі) інвестиції у виробництво конкретного виду продукції.

Загальний фонд робочого часу для потреб бухгалтерського обліку розраховується, як правило, за тиждень або місяць. Він залежить від режиму роботи підприємства та законодавчо-нормативних документів держави, з питань праці.

Для наглядності запропоновані показники наведено у табл. 1.

Для забезпечення можливості практичного застосування моделей оптимізації прийняття управлінських рішень щодо вигідності асортименту виробництва продукції у табл. 2 наведено структуру необхідних даних.

Таблиця 1

Показники для прийняття управлінських рішень з оптимізації структури асортименту виробництва продукції

Продукція	Ціна (грн.)	ПП (од.)	ПВВ (грн.)	МД (грн.)	НОВ (грн.)	ЗФРЧ, (хв.; год.)	ЧО (хв.)	МД/ЧО (грн./хв.)	РПВВ (%)
А	0	0	0	0	х	х	0	0	0
В	0	0	0	0	х	х	0	0	0
....	0	0	0	0	х	х	0	0	0
Всього	0	0	0	0	0	0	0	0	0

Показник маржинального доходу, який припадає на одиницю часу роботи обладнання, що є обмежувальним фактором, наведено у графі 6. Він дозволяє визначити найбільш прибуткові види продукції за розрахунком часу їх оброблення на цьому обладнанні та ранжувати їх за доходністю. Цей показник не береться до уваги, коли ЧО на одиницю не є обмежувальним фактором. Тоді достатньо буде показника МД на одиницю продукції (гр. 4).

Таблиця 2

Показники вигідності продукції за МД і МД/ЧО

Продукція	Ціна (грн.)	ПВВ, (грн.)	МД на од. продукції, (грн.), гр.2 – гр.3	ЧО, (хв.)	МД/ЧО, (грн.), гр.4 : гр. 5	ЗФРЧ, (год., хв.)
1	2	3	4	5	6	7
А	0	0	0	0	0	х
Б	0	0	0	0	0	х
...	0	0	0	0	0	х
Всього	х	0	х	0	х	0

Запропоновану модель наведено у формі таблиці (табл. 3).

Таблиця 3

Модель прийняття управлінських рішень з оптимізації структури асортименту виробництва продукції

Продукція	Попит, (од.)	Асортимент продукції, (од.)		ЧО, що припадає на продукцію, з врахуванням ЗФРЧ та часу обробки попередньої продукції, (%)		Загальний МД з продажу, (грн.)	
		з максимальним МД,	обраної для продажу	виходячи з асортименту, що дає максимальний МД	виходячи з асортименту продажу,	виходячи з асортименту, що дає максимальний МД	виходячи з асортименту продажу,
1	2	3	4	5	6	7	8
А	0	0	0	0	0	0	0
В	0	0	0	0	0	0	0
...	0	0	0	100	100	0	0

Показник ЧО, що припадає на продукцію, з врахуванням ЗФРЧ та часу оброблення попередньої продукції (гр. 5 і гр. 6) – це накопичений час, що використовується для оброблення продукції (ЧО), який розраховується у відсотках множення кількості продукції, що має перший ранг (з максимальним МД – гр. 5 та обраної для продажу продукції – гр. 6), на ЧО та діленням цього добутку на загальний фонд робочого часу (ЗФРЧ). Наступний вид продукції розраховується аналогічно з додаванням попереднього результату. Цей показник дає можливість оцінити можливість та вигоди підприємства від вибору асортименту продукції, коли обмежувальним фактором являється час оброблення продукції. Крім того, показник накопиченого ЧО не може перевищувати 100 % (ЗФРЧ), бо інакше це означатиме, що підприємство взяло на

себе зобов'язання перед покупцями, яке неможливо фактично виконати. Показник накопиченого ЧО менший 100% сигналізує про незавантаження виробничої потужності підприємства.

Висновки. У розвиток моделі обліку неповних витрат (директ-костинг), яку несправедливо, на наш погляд, залишають поза увагою, нами запропонована модель «більш жорсткого» директ-костингу – формування собівартості за абсолютно прямими змінними витратами. Ця модель дозволяє спростити процедури обліку та розподілу витрат, не порушуючи фундаментальних принципів бухгалтерського обліку: надання достовірної інформації про фінансовий стан та фінансові результати діяльності підприємства.

Література

1. Исикава К. Японские методы управления качеством / [научн. ред. и авт. предисл. А.В. Гличев ; сокр. пер. с англ.]. – М. : Экономика, 1988. – 215 с.
2. Ивлев В.А. Что такое функционально-стоимостной анализ процессов и систем / В.А. Ивлев, Т.В. Попова // ТОМ-XXI. Проблемы, опыт, перспективы / под ред. В.А. Качалова и В.Л. Рождественского. – М. : ИздАТ, 2000. – Вып. 4. – С. 169–188.
3. Корбетт Т. Управленческий учет по ТОС / Томас Корбетт ; [пер. с англ.]. – М. : ТОС Центр, 2006. – 240 с.

Надійшла 16.04.2011

УДК 651

Л. В. ЮРЧИШЕНА

Вінницький фінансово-економічний університет

МОДЕЛЮВАННЯ ПРИБУТКУ НА ПІДПРИЄМСТВІ

В статті розглянуто необхідність моделювання для підвищення ефективності управління прибутком на підприємстві, а також проаналізовано вплив деяких факторів на зміну величини прибутку.

In the article the necessity of modeling to improve the efficiency of revenue in the enterprise, and to analyze the influence some factors on the change of the amount of income.

Ключові слова: модель управління прибутком, прибуток, прибутковість підприємства.

Вступ. Для здійснення ефективного управління прибутком на підприємстві необхідно обрати певну модель, тобто стратегію, якою має керуватися менеджмент при обранні напрямку здійснення тих чи інших заходів при зміні обставин. Модель управління прибутком нерозривно пов'язана зі всіма складовими фінансового менеджменту на підприємстві і є методологічною основою прийняття управлінських рішень. При виборі моделі управління прибутком менеджер повинен враховувати ряд факторів, які пов'язані з особливостями господарювання підприємства, його фінансовими можливостями та загальною стратегією розвитку. Тому, процес моделювання є досить актуальним в даний час, адже вдало вибрана модель є запорукою життєздатності підприємства в майбутньому періоді.

Проблемі управління прибутком на підприємстві присвячено досить багато праць вітчизняних та зарубіжних вчених, зокрема: Бланка І. А., Волкова Д., Корінєва В., Кривицької О. Р., Худи В.В., Цал-Цалко Ю. С.

Метою статті є подальше вивчення моделювання управління прибутку та факторів, які можуть впливати на його зміну.

Виклад основного матеріалу. Модель управління прибутком підприємства представляє собою сукупність взаємопов'язаних функціонально організаційних блоків, що пов'язані із вирішенням конкретних завдань, а також сукупність фінансово-математичних методів, які формують методологічну основу узгодження окремих блоків моделі. У свою чергу, метод управління прибутком підприємства можна визначити наступним чином: метод управління прибутком суб'єкта господарювання – сукупність конкретних методик, технологій, способів та прийомів обґрунтування управлінських фінансових рішень формування затрат та доходів підприємства, а також форм їх виконання з метою забезпечення прийнятного рівня рентабельності фінансово-господарської діяльності такого суб'єкта господарювання.

Порівнюючи особливості моделі управління прибутком суб'єкта господарювання з іншими функціонально-організаційними блоками фінансового менеджменту (наприклад, моделі управління грошовими потоками, управління структурою капіталу та іншими) можна визначити ряд особливостей, у тому числі:

- 1) об'єктом управління в моделі являється не факторний, а результируючий показник – прибуток як результат взаємодії затрат суб'єкта господарювання та його доходів;
- 2) модель управління прибутком цілісно інтегрує функціонально- організаційні блоки інших моделей (наприклад, бюджетування, управління дебіторською заборгованістю та інші);
- 3) модель управління прибутком взаємо узгоджується з потребами управління фінансуванням